

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoSr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217209707
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4217209707.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. nad P. č. XXX proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 18.júna 2018 č.k. 14Csr/1/2017-77, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO: 45 744 971 pod sp. zn. SRSAspA/00724/17 zo dňa 10.4.2017 z r u š u j e .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu podanú dňa 04.05.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž so sídlom Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO: 45 744 971 pod sp. zn. SRSAspA/00724/17 zo dňa 10.4.2017. V žalobe namietala, že o ustanovení rozhodcu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nebola riadne upovedomená a nebolo jej umožnené zúčastniť sa na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahovala zákonom ustanovené náležitosti podľa § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, v konaní bol nesprávne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré predložila, nevykonal ňou navrhnuté dôkazy alebo jej neumožnil predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, rozhodcovský rozsudok ju zaväzuje na plnenie, ktorého povahu považuje za objektívne nemožnú, právom nedovolenú alebo odporujúcu dobrým mravom, výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom SR, rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej uviedla, že medzi stranami sporu došlo dňa 29.11.2014 k uzavretiu dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach s výškou dohodnutej splátky 30 eur, na základe uvedenej dohody plnila svoj záväzok a to počnúc od 15.12.2014, preto nebol dôvod podať voči nej žalobu na stály rozhodcovský súd, keďže z jej strany nedošlo k omeškaniu s plnením jej záväzku. Namietala vyčíslenie úroku z omeškania odo dňa 16.5.2015 uvedené v napadnutom rozhodcovskom rozsudku. Formuláciu rozhodcovskej doložky považovala za neplatnú, táto spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných

strán v jej neprospech, keď v zmluvnom vzťahu vystupovala ako spotrebiteľ a to tým, že jej neumožňovala zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponechala ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložku si osobitne nevyjedнала a nemala na výber vzhľadom na jej splynutie s textom ostatných štandardných podmienok. Z uvedených dôvodov žiadala vydaný rozhodcovský rozsudok v celom rozsahu zrušiť. K podanej žalobe pripojila kópiu rozhodcovského rozsudku a poštové poukazy na účet ohľadne úhrady sumy celkovo vo výške 152 eur v období od marca 2017 do júla 2017. Na výzvu súdu žalobkyňa doplnila podanú žalobu podaním zo dňa 5.9.2017, keď navrhovala vydaný rozhodcovský rozsudok pre úhradu dlhu v celom rozsahu zrušiť. Zároveň predložila kópiu dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 29.11.2014. Doplnenie žaloby predložila i na formulárovom tlačive, v ktorom uviedla, že výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom SR, nakoľko z jej strany došlo k úhrade splátok po 30 eur dňa 7.3.2017, 10.4.2017, 9.5.2017, 8.6.2017 a 12.7.2017.

2. Žalovaný sa k podanej žalobe a jej prílohám vyjadril písomne dňa 23.3.2018. Vo vyjadrení poukázal na to, že dňa 14.10.2005 uzatvoril žalobca s právnym predchodcom žalovaného Žiadosť/Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Po postúpení pohľadávky na žalovaného viedol s dlžníkom (žalobcom) mimosúdne rokovania ohľadne uspokojenia nadobudnutej pohľadávky. Výsledkom mimosúdnych rokovaní bola vôľa a ochota žalobcu predmetnú pohľadávku uhradiť, avšak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nebolo v jeho možnostiach pohľadávku uhradiť v celosti. Zaslal mu na podpis Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“) spolu s Rozhodcovskou zmluvou. Po predložení vyššie uvedených dokumentov mal žalobca možnosť prezrieť si ich, oboznámiť sa s ich obsahom, a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplniť a podpísať v prípade, že s ich obsahom súhlasí. Žalobca Dohodu a Rozhodcovskú zmluvu vyplnil a podpísal dňa 29.11.2014. Od tohto momentu ich žalovaný považoval za platne uzavreté. Žalobca však plnil podmienky Dohody nepravidelne, dňa 16.12.2014 uhradil sumu 30 €, dňa 15.01.2015 uhradil splátku vo výške 30 €, dňa 13.03.2015 uhradil splátku vo výške 60 €, dňa 17.07.2015 uhradil splátku vo výške 60 €, dňa 19.08.2015 uhradil splátku vo výške 60 €, dňa 11.03.2016 uhradil splátku vo výške 30 €, dňa 12.04.2016 uhradil splátku vo výške 30 €, dňa 19.05.2016 uhradil splátku vo výške 30 € a následne uhradil každý mesiac až do 07/2017 splátku vo výške 30 €. Ďalšie splátky žalobca z uznanej pohľadávky neuhradil. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že žalobca po podpise Dohody uhrádzal splátky nepravidelne, omeškal sa s úhradou, nakoľko od 19.08.2015 až do 11.03.2016 nevykonal žiadnu úhradu, a tým došlo k porušeniu Dohody. Mal za to, že právomoc Rozhodcovského súdu na rozhodovanie v tejto veci bola daná Rozhodcovskou zmluvou zo dňa 29.11.2014. Rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za neplatnú. Uzavretie Dohody, ako aj Rozhodcovskej zmluvy nebolo časovo limitované, a teda podľa jeho názoru mal žalobca dostatok času, aby si jednotlivé dokumenty prezrel, oboznámil sa s nimi a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplnil v prípade, že s ich obsahom súhlasí. Rozhodcovskou zmluvou nebola žalobcovi uložená povinnosť domáhať sa riešenia sporu výhradne pred rozhodcovským súdom, bez akejkoľvek možnosti zvrátenia či už výberu rozhodcovského súdu, alebo rozhodcovského konania ako takého. Samotná rozhodcovská zmluva ani Dohoda neobsahujú prekvapivé alebo zavádzajúce ustanovenia alebo formulácie, pričom v Dohode upravené uznanie dlhu a dohoda o jeho úhrade nepredstavuje z pohľadu dlžníka (v sporovom konaní žalobcu) tak náročný úkon. Poukázal tiež na to, že v posledných rokoch právny poriadok Slovenskej republiky v oblasti spotrebiteľského rozhodcovského konania prešiel zásadnými zmenami vyžadovanými právom Európskej únie, a to nielen implementáciou Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej ako „Smernica“), ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná dňa 01.04.2004 zákonom č. 150/2004 Z.z. zo dňa 02.03.2004. Ďalšou významnou zmenou v tejto oblasti bola aj novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.01.2008, ktorá v § 53 ods. 4 písm. r) explicitne uviedla, že za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Výsledkom procesu úpravy spotrebiteľského rozhodcovského konania je zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako samostatný právny predpis. Tento zákon značne sprísnil úpravu spotrebiteľského rozhodcovského konania, či už pri uzatváraní samotnej rozhodcovskej zmluvy, ako aj v požiadavkách na vznik a činnosť rozhodcovských súdov a konaní pred nimi. Žalovaný sa všetkým týmto legislatívnym zmenám podrobil a pri uzatváraní rozhodcovskej zmluvy so žalobcom postupoval prísne podľa pravidiel vymedzených právnymi predpismi a to i napriek tomu, že v čase podpisu rozhodcovských zmlúv bol účinný zákon 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktorého úprava ohľadne dojednania rozhodcovskej zmluvy nebola taká prísna. Rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na samostatnom dokumente a je tak obsahovo ako aj formálne oddelená od Dohody.

Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu vylúčiť existenciu akýchkoľvek spotrebiteľských zmlúv, nevydal by samostatný zákon, ktorý prísne a komplexne túto problematiku rieši. Ochrana spotrebiteľa podľa jeho názoru mala byť len výnimkou zo všeobecnej zásady zmluvnej slobody, a ako výnimka by sa mala vykladať reštriktívne. Na odstránenie každej jednotlivéj nekalej klauzuly by mali existovať vážne dôvody a smernica nemá byť nástrojom zbavenia zodpovednosti spotrebiteľa za akékoľvek zmluvné vzťahy do ktorých vstupuje. Keďže žalobca svoj splatný dlh dňa 29.11.2014 uznal čo do právneho dôvodu a výšky, na základe takto prejavenej vôle žalobcu došlo k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky o tom, že dlh v čase uznania trval. Žalobcov zámer a vôľa uznať predmetnú pohľadávku a uhradiť ju vyplýva aj z čiastočných úhrad, ktoré po podpise Dohôd vykonal.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 14.10.2005 podpísala žalobkyňa a právny predchodca žalobcu (obchodná spoločnosť CETELEM SLOVENSKO, a.s.) žiadosť/zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Po nadobudnutí pohľadávky od obchodnej spoločnosti CETELEM SLOVENSKO, a.s. doručil žalovaný žalobkyňi formulár dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorej predmetom bolo uznanie záväzku vzniknutého na základe zmluvy č. 260270484494373 zo dňa 14.10.2005 s pôvodným veriteľom: CETELEM SLOVENSKO, a.s. vo výške 811,62 eura (istina) a z úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 811,62 eura od 1.5.2012 do dňa splatnosti poslednej splátky s tým, že výšku splátky, lehotu splatnosti a splatnosť prvej splátky určila žalobkyňa tak, že ručne tieto údaje vo formulári dohody vyplnila. Výšku splátky ustálila na sumu 30 eura mesačne, lehotu splatnosti ustálila k 15. dňu v mesiaci počnúc od 15.12.2014. V predmetnom formulári žalobkyňa vyplnila adresu svojho pobytu, miesto podpisu dohody a tiež dohodu podpísala. K podpisu dohody zo strany žalobkyne došlo v obci Radvaň nad Dunajom, dátum podpisu dohody bol vyplnený odtlačkom dátumovej pečiatky s údajom: 29.11.2014. Vyplnenie a podpísanie tejto dohody žalobkyňa nepopierala. Predmetná dohoda obsahovala v čl. 5 doložku o mediácii. Spolu s dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach bola žalobkyňi doručená i rozhodcovská zmluva. Rozhodcovská zmluva obsahovala podmienky rozhodnutia prípadného sporu pred rozhodcovským súdom, špecifikáciu rozhodcovského súdu, poučenie o rozhodcovskom konaní. Túto rozhodcovskú zmluvu žalobkyňa doplnila o údaj o mieste svojho bydliska, zmluvu podpísala v obci Radvaň nad Dunajom a zaslala ju podpísanú žalovanému. Následne bola zmluva podpísaná žalovaným a opatrená odtlačkom dátumovej pečiatky s údajom: 29.11.2014. Podpísanie rozhodcovskej zmluvy žalobkyňa rovnako ako podpísanie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach nepopierala. Medzi stranami sporu bolo rovnako nesporné, že žalobkyňa po uzavretí dohody o uznaní pohľadávky a jej úhrade v splátkach, túto nedodržiavala, a preto žalovaný po neúspešnej výzve adresovanej žalobkyňi na úhradu dlžnej sumy - výzva zo dňa 15.12.2015, v ktorej bola žalobkyňa upozornená na existenciu nesplatennej pohľadávky, bola vyzvaná na jej úhradu do 29.12.2015 a tiež bola vyzvaná na označenie stáleho rozhodcovského súdu, prípadne na odmietnutie rozhodcovského konania. Predmetná výzva bola žalobkyňi odoslaná dňa 18.12.2015, pokus o zmier zo dňa 12.2.2016, ku ktorému bolo priložené i podanie: oznámenie o výbere stáleho rozhodcovského súdu, ktorý vybral žalovaný z dôvodu, že žalobkyňa na jeho písomné podanie, v ktorom ju vyzval na označenie rozhodcovského súdu, resp. na odmietnutie rozhodcovského konania nereagovala. Podanie boli žalobkyňi odoslané dňa 15.2.2016. Žalobkyňa popierala doručenie týchto podaní. Následne žalovaný inicioval konanie pred rozhodcovským súdom podaním návrhu na začatie rozhodcovského konania dňa 13.2.2017, rozhodcovské konanie bolo ukončené vydaním rozhodcovského rozsudku spp. zn. SRSAspA 00724/14 zo dňa 10.4.2017, ktorým rozhodcovský súd zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému sumu 121,62 eura, úrok z omeškania vo výške 287,24 eura, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 151,62 eura od 10.2.2017 do 7.3.2017, zo sumy 121,62 eura od 8.3.2017 do zaplatenia ako aj trovy rozhodcovského konania vo výške 26,33 eura (titulom poplatku za rozhodcovské konanie) a vo výške 61,06 eura (titulom trov právneho zastúpenia žalobcu), to všetko v mesačných splátkach po 30 eura s lehotou splatnosti k poslednému dňu v mesiaci počnúc od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozhodnutia až do úplného zaplatenia, pod následkom straty výhody splátok. Konanie v časti o zaplatenie sumy 30 eur zastavil. Dňa 4.5.2017 žalobkyňa podala na súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

4. Z rozhodcovskej zmluvy zo dňa 29.11.2014 uzavretej medzi stranami sporu v zmysle ustanovenia § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní vyplýva, že „všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej pod zhodným číslom spisu ako je uvedené v záhlaví tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom

súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov)“.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že od 01.01.2015 nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, preto daný vzťah účastníkov konania posudzoval podľa § 73 ods. 1, 3 (prechodné ustanovenie), ktorý stanovil, že ak nie je ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pre 01.01.2015. Rozhodcovská zmluva uzatvorená pred 01.01.2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzatvorenia a keďže žalobkyňa podala žalobu v zákonom stanovenej lehote súd sa zaoberal neplatnosťou rozhodcovskej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 4, § 4 ods. 1, 2, § 41 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 01.01.2015, § 3 ods. 1, 2, 5, 6, § 28 ods. 6, § 45 ods. 1, 2, 3 zák. č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-3, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa čl. 2 písm. a), čl. 3 ods. 1-3, Smernice Rady 93/2013 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, bod 1. písm. q) prílohy k Smernici Rady 93/2013 EHS.

7. Na základe zistených skutkových okolností a právneho posúdenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej lehote a že rozhodcovská dohoda je platná. Mal za to, že zo strany žalovaného jednoznačne a nad všetku pochybnosť preukázané bolo, že rozhodcovská zmluva ako samostatný dokument (teda nie v podobe rozhodcovskej doložky zahrnutej do textu inej písomnosti) podrobne špecifikujúci podmienky riešenia sporu vzniknutého medzi stranami sporu, dávajúc možnosť riešenia sporu v rozhodcovskom konaní ako i v konaní pred všeobecným súdom a tiež možnosť jej neuzavretia, prípadne odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy, bola žalobkyňi riadne doručená spolu s dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Doručenie týchto dokumentov žalobkyňa nepopierala, tiež nepopierala, že mala možnosť jednotlivé dokumenty si preštudovať a rozhodnúť sa, či ich podpíše alebo nie. Podrobným preštudovaním rozhodcovskej zmluvy dospel k záveru, že táto nepredstavuje a ani neobsahuje žiadnu zmluvnú podmienku, ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Medzi stranami sporu uzavretá rozhodcovská zmluva dávala rovnakú možnosť výberu obom zmluvným stranám zvoliť si spôsob riešenia sporu vzniknutého medzi nimi (keď na rovnakú úroveň kládla možnosť zvoliť si riešenie sporu formou podania návrhu na začatie rozhodcovského konania na rozhodcovský súd ako i možnosť zvoliť si riešenie sporu podaním žaloby na všeobecný súd), tiež dávala stranám sporu možnosť kedykoľvek aj bez uvedenia dôvodu (najneskôr však do podania návrhu na začatie rozhodcovského konania) od uzavretej rozhodcovskej zmluvy odstúpiť. Skutkové tvrdenie žalobkyne o tom, že rozhodcovská zmluva bola začlenená do štandardných podmienok a že jej bola odňatá možnosť brániť sa na všeobecnom súde bolo vyvrátené samotným znením rozhodcovskej zmluvy, ktorá mala podobu osobitného dokumentu, jej uzavretie bolo na slobodnej vôli žalobkyne, pričom uzavretie zmluvy nebolo ničím podmienené a žalobkyňa mala jednak možnosť zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a tiež mala možnosť kedykoľvek aj bez uvedenia dôvodu od uzavretej rozhodcovskej zmluvy odstúpiť. Žalobkyňa neučinila skutkové tvrdenie o tom, že možnosť odstúpiť od uzavretej rozhodcovskej zmluvy využila, tiež rozhodcovské konanie neodmietla, hoci bola zo strany žalovaného písomne poučená o tejto možnosti a tiež o možnosti výberu rozhodcovského súdu v prípade, ak s riešením sporu formou rozhodcovského konania súhlasí, preto skutkové tvrdenie žalovaného v tomto smere považoval za nepopreté a teda nesporné. Žalovaný predložením predmetných listín spolu s podacími hárkami preukázal, že listiny žalobkyňi doručoval na adresu, ktorú uviedla ako adresu svojho pobytu či už v dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach alebo v rozhodcovskej zmluve (pričom ide o adresu pobytu žalobkyne, ktorú uviedla i v podanej žalobe ako adresu svojho pobytu a na tejto prebrala i všetky listiny doručené jej súdom). Pokiaľ žalobkyňa predmetné zásielky v odbernej lehote stanovenej poštovým poriadkom neprevzala, išlo z jej strany o laxný prístup, ktorý však nemožno pripísať na ťarchu odosielateľa.

8. V danom prípade bola rozhodcovská zmluva žalobkyňou ako spotrebiteľkou a žalovaným ako dodávateľom uzavretá platne, keď táto spĺňala zákonom stanovené náležitosti (v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. platného a účinného v čase jej uzavretia) a podmienky pre jej platnú realizáciu. Nakoľko žalobkyňa na výzvy žalovaného nereagovala, formu riešenia sporu cestou rozhodcovského konania neodmietla, žalovaný v súlade so zákonom č. 335/2014 Z.z. sám učinil výber stáleho rozhodcovského súdu a uvedenú skutočnosť žalobkyni aj oznámil písomným podaním zo dňa 12.2.2016, ktoré odovzdal na poštovú prepravu dňa 15.2.2016. Keďže žalobkyňa povinnosť riadne a včas uhrádzať určené splátky neplnila, mal za to, že žalovaný v súlade s uzavretou rozhodcovskou zmluvou mal právo podať návrh na začatie rozhodcovského konania na rozhodcovskom súde, ktorý vybral sám, keďže žalobkyňa na jeho opakované výzvy na výber rozhodcovského súdu, resp. na odmietnutie rozhodcovského konania nereagovala.

9. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že preskúmal napadnutý rozhodcovský rozsudok v rozsahu, v akom žalobkyňa namietala porušenie ustanovenia § 45 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, avšak nemal preukázané splnenie ani jednej podmienky stanovenej zákonom pre dôvodné napadnutie vydaného rozhodcovského rozsudku. Spôsobilosť žalobkyne pre uzavretie spotrebiteľskej zmluvy v priebehu sporu namietaná nebola, žalovaný jednoznačne učinil skutkovým tvrdením podloženým doručenými výzvami zo dňa 15.12.2015 a 12.2.2016 preukázal, že žalobkyňu upovedomil o ustanovení rozhodcu a o rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní, pričom žalobkyňa ničím nepreukázala, že sa spotrebiteľského rozhodcovského konania nemohla zúčastniť. Pokiaľ ide o spor, ktorý bol rozhodnutý rozhodcovským rozsudkom, tento nebol takého typu, ktorý by bol vylúčený spod možnosti jeho riešenia v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a prejednanie sporu týmto spôsobom umožňovala rozhodcovská zmluva uzavretá medzi stranami sporu. Rozhodcovský súd bol ustanovený v súlade so zákonom č. 335/2014 Z.z., keď žalovaný ako veriteľ dal prioritne možnosť žalobkyni ako spotrebiteľovi vybrať si stály rozhodcovský súd, ktorý mal ich spor rozhodnúť, prípadne jej opakovane dal možnosť riešenie sporu v rozhodcovskom konaní odmietnuť. Postup žalovaného bol v plnom rozsahu v súlade s ustanoveniami zákona č. 335/2014 Z.z., keď v priebehu sporu žalobkyňa neučinila žiadne konkrétne skutkové tvrdenie ozrejmujúce, v čom ustanovený stály rozhodcovský súd postupoval v rozpore s ustanoveniami zákona č. 335/2014 Z.z. a že uvedený nedostatok mohol mať, resp. mal a aký vplyv na výsledok konania. Tiež nebolo zo strany žalobkyne preukázané, že rozhodcovská zmluva je neplatný právny úkon, keď preskúmaním uzavretej rozhodcovskej zmluvy súd zistil, že táto má všetky zákonné náležitosti, ktoré boli v čase jej uzavretia zákonom stanovené. Pokiaľ žalobkyňa v podanej žalobe namietala, že rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci o to žiadala, toto svoje skutkové tvrdenie ničím nepreukázala. Žalobkyňa v tejto súvislosti nepredložila žiaden dôkaz o tom, že o nariadenie ústneho pojednávania stály rozhodcovský súd žiadala. Nebolo preukázané, že by rozhodcovský súd v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nesprávne zistil skutkový stav, nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, prípadne nevykonal navrhnuté dôkazy, žalobkyni ako spotrebiteľovi neumožnil predložiť dôkazy a tiež, že v predmetnej veci rozhodol v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa. Rozhodcovský súd pri právnom posúdení sporu žalobkyni ako spotrebiteľovi poskytol ochranu, keď sa zaoberal platnosťou jednotlivých právnych úkonov a uplatnený nárok žalovaného vyhodnotil ako čiastočne dôvodný čo do zaplatenia istiny vo výške 151,62 eura s príslušenstvom - úrokom z omeškania, ktorý bol priznaný vo výške vyplývajúcej z ustanovenia § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., keď v čase vzniku omeškania bola zákonná výška úroku z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (v rozhodnom období táto bola vo výške 1 % ročne) a v časti uplatneného nároku, ktorý bol zo strany žalobkyne uhradený po podaní návrhu na začatie rozhodcovského konania (ohľadne sumy 30 eur) konanie zastavil. Tvrdenie žalobkyne, že ju rozhodcovský súd zaviazal na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom dôvodiac, že pri rozhodovaní nebolo aplikované komunitárne právo a že rozhodnutie je nevykonateľné, žalobkyňa ničím nepreukázala. Podľa názoru súdu prvej inštancie ustanovený rozhodca sa v rozhodcovskom rozsudku správne vysporiadal po skutkovej i právnej stránke s predmetom sporu, pričom vyniesol rozsudok zaväzujúci žalobkyňu na peňažné plnenie, ktoré rozhodnutie spĺňa znak materiálnej i formálnej vykonateľnosti a teda jeho výkon (v prípadne dobrovoľného nesplnenia celej uloženej povinnosti plnenia) by bol v súlade s verejným poriadkom SR (§ 45 ods. 1 písm. j), k), l) zákona č. 335/2014 Z.z.).

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď s ohľadom na výsledok sporu žalovanému ako v konaní úspešnému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník tunajšieho súdu samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti uvedenému rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Uviedla, že dohoda o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach spolu s rozhodcovskou zmluvou jej prišli poštou na základe telefonického rozhovoru. Žalovaný ju kontaktoval kvôli výške splátok a bolo jej povedané, že jej zašlú papiere, ktoré má podpísať a potom bude môcť dlh splácať v dohodnutých splátkach. Obsahu listín nerozumela, vyčítala len, že na aký účet môže dlh v splátkach splácať a keďže to bolo pre ňu dôležité, podpísala listiny a zaslala ich žalovanému. Obsahu rozhodcovskej zmluvy nerozumela, pretože neovláda slovenský jazyk a jedná sa o právnický text, podpísala to, lebo musela papiere vrátiť žalovanému. Podľa jej názoru pri uzatváraní dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, ide o formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok veriteľa vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieom je dosiahnutie uznania záväzku tým predĺžením premlčacej lehoty na uplatnenie sporného nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu k rozhodcovskou doložkou. Z textu je zrejmé, že ide o formulár, ktorý žalovaný používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov, táto skutočnosť je známa aj z iných právnych vecí žalovaného. Dlžník dohodu podpisuje s úmyslom dosiahnuť splatenie dlhu v splátkach a nie ako súhlas s rozhodcovským konaním, nakoľko by si zhoršil postavenie. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi. Rozhodcovský súd opomenul z úradnej moci skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a o trovách konania rozhodol v rozpore s § 37 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) urobil záver, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP.

13. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa zaoberal vecou aj z hľadiska § 45 ods. 1 písm. e/ zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a z. 244/2002 Z.z. platného v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy a nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne, že ide o neplatný právny úkon, ktorý je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda, že zmluva bola vopred naformulovaná a že žalobkyňa ju nemala možnosť ovplyvniť.

14. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil. Keďže odvolací súd svoj odlišný právny názor zaujal za použitia rovnakých právnych predpisov ako súd prvej inštancie, nebolo potrebné zachovať postup podľa § 382 CSP týkajúci sa upozornenia sporových strán na možné použitie iného právneho predpisu alebo ustanovenia predpisu.

15. Rozhodcovské konanie je osobitný druh civilného konania, ktoré sa môže uskutočniť v prípade súkromnoprávných a obchodnoprávných sporov, pre ktoré zákon pripúšťa uzavretie rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky. Rozhodcovská zmluva má procesnú povahu a zákon pre jej platnosť vyžaduje písomnú formu. Vecným účinkom rozhodcovskej zmluvy je oprávnenie rozhodcu rozhodnúť vymedzené spory. Účastník rozhodcovského konania sa môže podanou žalobou na príslušnom súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Z uvedeného vyplýva, že možnosť preskúmať rozhodcovský rozsudok umožňuje zákon o rozhodcovskom konaní, ktorý vzhľadom na charakter vybavenia sporovej veci medzi účastníkmi súdny prieskum pripúšťa. Nejde však o preskúmanie veci z pohľadu správnosti aplikácie noriem, ktoré na daný prípad dopadajú, ale ide väčšmi o dôvody, ktoré sa týkajú podstaty prípustnosti zákonného priebehu rozhodcovského konania (dôvody podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní). Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je právnym nástrojom, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby proces poskytnutia právnej ochrany účastníkom konania pred rozhodcovskými súdmi mal rovnaké atribúty ako poskytovanie ochrany všeobecnými súdmi, a zároveň zabezpečiť kontrolu nad zákonnosťou a spravodlivosťou rozhodnutí rozhodcovských súdov.

16. Ak niektorý z účastníkov oprávnene popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy a porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, tieto skutočnosti zakladajú dôvod na zrušenie

rozhodcovského rozsudku súdom podľa § 40 ods. 1 písm. c) a g) zákona o rozhodcovskom konaní. Porušenie hmotnoprávnych predpisov súd skúma najmä pri sporoch, kde jedným z účastníkov je spotrebiteľ v prípade žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu uvedenom v § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní. V takomto prípade sa súd pri rozhodovaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku musí v spotrebiteľských veciach zaoberať aj otázkou, či pri rozhodovaní došlo k porušeniu všeobecne záväzných predpisov na ochranu spotrebiteľa podľa vnútroštátnych právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ale aj z pohľadu judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

17. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť, sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý.

18. Zásadnou právnou otázkou v predmetnej veci je otázka, či rozhodcovská zmluva k úverovej zmluve, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, je platná. V zmluve sa účastníci vzťahu dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmieniek zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené:

a/ pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde

b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu.

19. Podľa takto dojednanej rozhodcovskej zmluvy, spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní, avšak výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalujúcej strane. Ide o formulárovú zmluvu, ktorej obsah žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť a ako sama uviedla, ani jej neporozumela. Bolo preto povinnosťou žalovaného, postup podľa tejto rozhodcovskej zmluvy žalobkyni vysvetliť a oboznámiť ju s ňou. Odvolací súd dodáva, že už samotná forma, v akej je rozhodcovská zmluva napísaná, a to drobným, ťažko čitateľným husto popísaným textom, sama o sebe podstate sťažuje riadne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednání. Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami. Napriek tomu, že predmetná rozhodcovská zmluva je uzavretá samostatne (neoddeliteľne však súvisí s úverovou zmluvou, preto ju možno považovať aj za rozhodcovskú doložku k tejto zmluve), pre platnosť rozhodcovskej zmluvy je podstatné, aby v nej bola podchytená vôľa oboch zmluvných strán uzavrieť takúto zmluvu. Z vyjadrenia žalobkyne, ako aj z jej následného správania, však vyplýva, že predmetnú rozhodcovskú zmluvu uzavrieť nemienila a nechcela, nakoľko jej sama ani neporozumela, čo v konečnom dôsledku preukázala aj tým, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

20. Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je svojim obsahom najbližšie problémovej rozhodcovskej zmluve. Uvedené ustanovenie sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. Ak by dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom súde, je klauzula neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil, alebo odsunul. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva, pre neho transparentný štátny súd. Odvolací súd pritom nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednávanie nedávalo zmysel. Neuniklo pozornosti odvolaciemu súdu, že rozhodca iba zriedkavo pristupuje k posúdeniu

platného založenia vlastnej právomoci, resp. túto iba formalisticky skonštatuje ako danú. Aj toto konanie je právom nerešpektovania práv spotrebiteľov a absencia neustrannosti a nezáujatosti rozhodcu. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvoliť osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Predkladanie rozhodcovských doložiek/zmlúv spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, resp. rozhodcovskej zmluve, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera. Zbavenie sa zodpovednosti za nekalú obchodnú prax argumentáciou, že spotrebiteľ mal byť bdely, odvolací súd neprijíma a odsudzuje ho ako konanie hraničiace so zlým úmyslom v zmluvných vzťahoch. Je neakceptovateľné, aby porušovateľ práva presúval zodpovednosť na slabšieho a je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú zmluvu.

21. V danej veci žalovaný zaslal žalobkyni listiny vrátane rozhodcovskej zmluvy poštou, z čoho je zrejmé, že rozhodcovskú zmluvu so žalobkyňou nepredjednal. Preto nejde o ondividuálne dohodnutú zmluvu, ale o zmluvu formulárovú. Rozhodcovská zmluva vzhľadom na právnu úpravu a jej obsah nie je jednoduchý právny úkon, jej o obsah je pre bežného spotrebiteľa právne zložitý a nezrozumiteľný.

22. Žalovaný nepostupoval vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľke s odbornou starostlivosťou. Obchodná prax, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti sa považuje za nekalú. Žalobkyňa telefonicky žiadala od žalovaného splátkový kalendár s nižšími splátkami. Žalovaný zaslal žalobkyni Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach i rozhodcovskú zmluvu, teda okrem splátkového kalendára mal vopred pripravené znenie vyhlásenia o uznaní záväzku a znenie rozhodcovskej zmluvy. Žalobkyňa zrejme nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom žalovaného bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti žalobkyne ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd považuje za nekalú obchodnú prax a konanie za rozporné s dobrými mravmi.

23. Nepochybne je v danej veci možné konštatovať, že ide o vopred, dodávateľom naformulované zmluvné klauzuly rozhodcovskej zmluvy, a je zrejmé, že spotrebiteľ nemôže takúto formulárovú zmluvu meniť. Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ - žalobkyňa, si individuálne vyjedнала rozhodcovské konanie. V tomto smere neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy, podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy. Nie žalobkyňa má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno túto situáciu preukázať. Ak by si žalobkyňa individuálne vyjedнала rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne vyjedнала aj podmienky arbitráže. Žalovaný si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nesplnil. Ak spotrebiteľ mal vyjednať na základe rozhodcovskej zmluvy súkromný proces, mal by nepochybne tieto pravidlá poznať. V spise však nie sú o tom žiadne dôkazy. Odvolací súd sa preto nestotožnil s tým, že rozhodcovská zmluva bola medzi stranami sporu individuálne dojednaná. Žalovaný s odbornou starostlivosťou musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky a má poznať aj dôsledky ich používania. Za situácie, že rozhodcovská zmluva, uzavretá medzi stranami sporu, je absolútne neplatným právnym úkonom, účinky ktorej neplatnosti nastávajú od začiatku, nebolo možné na základe neplatného právneho úkonu vydať rozhodcovský rozsudok, nakoľko rozhodcovský súd nemal oprávnenie na vydanie rozhodnutia v dôsledku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy.

24. Keďže odvolací súd ustálil, že rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami je neplatná z vyššie uvedených dôvodov, potom nebolo potrebné zaoberať sa ostatnými dôvodmi súdu prvej inštancie.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovel.

26. O náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 2 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná, preto jej vzniklo právo na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).